

ת"פ 5007/01/18 - מדינת ישראל נגד ע"ב

בית משפט השלום בקריית גת
ת"פ 5007-01-18 מדינת ישראל נ' ע"ב

בפני
בעניין: כבוד השופט טל לחיאני שהם
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד נעמה קלאוס ועו"ד רותם ארד
נגד
ע"ב
ע"י ב"כ עו"ד יפעת שבד - דאי
המאשימה

הנאשם

גזר דין

כתב האישום

1. הנאשם הודה והורשע במסגרת הסדר טיעון בביצוע עבירת איום, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין").

מכתב האישום המתוקן עולה כי ביום 10/04/17 בשעת צהרים, התקשר הנאשם לטלפון הנייד של הגב' א"ב, גרושתו (להלן: "המתלוננת") ואיים עליה באומרו לה כך: "זה הסוף שלך תראי מה אני אעשה לך... אין לי מה להפסיד בחיים. כל מה שאני סבלתי 3 שנים למטה ביחידת דיור זה יעלה לך ביוקר בחיים שלך... אני לא אתן לך לראות נחת אני אסבך אותך עם אנשים... אני אעשה לך טרור בבית... אני אשלח לך אנשים שידאגו לטפל בך".

הסדר הטיעון

2. במסגרת ההסדר הופנה הנאשם לקבלת תסקיר שירות המבחן.

המדינה הצהירה כי ככל שהתסקיר יהא חיובי ויצביע על הפחתת מסוכנות, השתלבות בהליך טיפולי ככל שיזדקק לכך והימנעות מהמשך ביצוע עבירות, היא תסכים להארכת התנאי.

במידה והתסקיר יהא שלילי, הטיעון לעונש יהיה פתוח.

תסקירי שירות המבחן

3. מתסקיר שירות המבחן מיום 09/07/18 עולה כי הנאשם כבן 65, גרוש, אב ל-5 ילדים, ומהווה אפטרופוס על 3 בגירים בעלי צרכים מיוחדים אותם גידל בביתו מאז ילדותם.

בילדותו סיים 8 שנות לימוד לאחריו סיע בפרנסת המשפחה, והיה חשוף לאלימות במשפחתו הגרעינית.

הנאשם תיאר מצב רפואי מורכב המלווה אותו מאז גיל 18 הכולל המונעים ממנו לעבוד.

בשל סכסוך הגירושין בינו לבין המתלוננת, הוא מתגורר במפלס התחתון בבית המשפחה ואילו המתלוננת מתגוררת ביתר חלקי הבית.

בהתייחסו לעבירה תיאר הנאשם כי לאורך השנים מערכת יחסים כללה שיח לא מכבד ובכלל זה איומים הדדיים, ועל כן לא ראה באמירותיו כפוגעניות.

שירות המבחן התרשם מצורך ממשי בטיפול, אלא שהנאשם התנגד לכל טיפול ואף ציין כי מעדיף לקבל עונש על פני טיפול. לאור האמור, נמנע שירות המבחן מלהמליץ על הארכת התנאי והמליץ להטיל על הנאשם עונש מאסר שירוצה בעבודות שירות.

על אף המלצת התסקיר, הופנה הנאשם לקבלת תסקיר משלים.

4. הדיונים נדחו מעת לעת לאור בקשת הנאשם להשתלב בטיפול, הליך שהתעכב, שלא באשמת הנאשם. זאת על אף ששירות המבחן התרשם ממוטיבציה חיצונית ונמוכה להשתלבות בהליך טיפולי.

בסופו של יום, המרכז למניעת אלימות במשפחה לא הצליח ליצור קשר עם הנאשם למרות ניסיונות חוזרים ונשנים, וקצינת המבחן בשיחתה עם הנאשם התרשמה כי איננו רואה צורך בהשתלבות בהליך טיפולי.

משיחה עם המתלוננת עלה כי בשנה האחרונה הנאשם לא יצר עמה קשר ישיר וכי ביתם העומד במוקד הסכסוך נמסר למתווך לצורך מכירה. עוד מסרה המתלוננת כי איננה חוששת מהנאשם.

לאחר שקילת כלל השיקולים שב שירות המבחן על המלצתו להפעיל המאסר על תנאי ולהורות על ריצוי עונש המאסר בדרך של עבודות שירות.

טיועני הצדדים

5. ב"כ המאשימה עתרה להטיל על הנאשם עונש מאסר שיכול וירוצה בעבודות שירות לצד ענישה נלווית, וכן עתרה

להפעלת התנאי וההתחייבות.

בטיעוניה הפנתה לעברו הפלילי של הנאשם, לערכים המוגנים אשר נפגעו כתוצאה מביצוע העבירה, למאסר על תנאי שלא הרתיעו מלשוב ולבצע עבירות, ולאמור בתסקיר שירות המבחן ממנו עולה כי עדיין מתקיימים גורמי סיכון להישנות עבירות.

המאשימה סברה כי בנסיבות תיק זה מתחם העונש ההולם נע בין מאסר על תנאי למאסר שירוצה בעבודות שירות.

6. ב"כ הנאשם עתרה, על אף המלצת התסקיר, להסתפק בהארכת התנאי.

בטיעוניה הפנתה לגילו של הנאשם, למצבו הרפואי שיש בו כדי למנוע ריצוי עונש של מאסר בדרך של עבודות שירות, לחלוף הזמן, לתיקון כתב האישום לקולא, להודאת הנאשם וללקיחת האחריות מצדו.

ב"כ הנאשם אף הפנתה לרקע לביצוע העבירות כפי שעולה הן מתסקיר שירות המבחן והן מעובדות כתב האישום ולמצבו האישי של הנאשם בשל כך.

קביעת מתחם העונש ההולם:

7. קביעת מתחם העונש ההולם למעשה העבירה שביצע הנאשם נעשית בהתאם לעקרון המנחה בענישה - קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם, לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו. לשם קביעת מתחם העונש ההולם, בהתאם לעקרון ההלימה, יש להתחשב בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

8. עסקין באירוע אחד שיש לקבוע בגינו מתחם עונש הולם אחד.

9. במקרה דנן **הערכים החברתיים** אשר נפגעו בגין העבירה אותה ביצע הנאשם הם ההגנה על שלומו של האדם, הפגיעה בתחושת הביטחון של הציבור בכלל והמתלוננת בפרט.

10. **בחינת מידת הפגיעה בערך המוגן** מובילה למסקנה כי מידת הפגיעה נמצאת ברף הנמוך, וזאת לאור הרקע לביצוע העבירה ונסיבות ביצוע העבירה.

11. **בחינת מדיניות הענישה** הנוהגת בגין העבירה עליה נותן הנאשם את הדין מעלה כי במקרים דומים הוטלו על נאשמים עונשים במנעד רחב כמפורט להלן:

1. רע"פ 1293/08 קורניק נ' מדינת ישראל (25/06/08) בית המשפט העליון דחה בקשת ערעור על עונש

מאסר בפועל בן שנה שהוטל על נאשם נעדר עבר פלילי אשר איים על גרושתו.

2. **עפ"ג (חיפה) 45101-06-14 פלוני נ' מדינת ישראל (06/10/14)** בית המשפט דחה ערעור על גזר דין שהטיל על נאשם, רופא משפחה שאיים על גרושתו, מאסר על תנאי וצו מבחן, וזאת בניגוד להמלצת תסקיר שירות המבחן להימנע מהרשעה.

3. **עפ"ג (מרכז) 52083-12-10 קפש נ' מדינת ישראל (02/02/11)** בית המשפט דחה ערעור על גזר דין בו הוטל על הנאשם, בעל עבר פלילי מכביד בעבירות דומות, 9 חודשי מאסר, כולל הפעלת תנאי, בגין איומים כלפי גרושתו.

4. ת"פ (ראשל"צ) 55683-05-13 מדינת ישראל נ' פלוני (01/01/15) בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם בגין ביצוע עבירת איום נע בין מאסר על תנאי ל-6 חודשי מאסר והטיל על נאשם 4 חודשי מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות כולל הפעלת מאסר על תנאי.

5. ת"פ (פ"ת) 30773-02-13 מדינת ישראל נ' מנצור (09/07/13) בית המשפט קבע מתחם עונש הולם הנע בין מאסר מותנה ל-6 חודשי מאסר בפועל, והטיל על נאשם, בן 76 ללא עבר פלילי שאיים עם פרודתו, מאסר מותנה.

12. במסגרת ה**נסיבות** הקשורות בביצוע העבירה (**סעיף 40 לחוק**) יש לתת את הדעת לרקע לביצוע העבירה, למצבו האישי של הנאשם כתוצאה מכך אל מול המלל המהווה איום בוטה.

13. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין (**סעיף 40 יג**) מצאתי כי **מתחם העונש ההולם** נע בין מאסר על תנאי למאסר שיכול וירוצה בעבודות שירות.

בהערת אגב אציין כי לאור הפסיקה שנסקרה לעיל ניתן היה לקבוע אף רף גבוה יותר למתחם העונש, אלא שלא אקבע מתחם עונש הולם חמור מזה אליו עתרה המאשימה.

14. במקרה דנן, לא קיימים שיקולים המצדיקים סטייה מהמתחם לחומרא או לקולא.

15. אף על פי כן, אני סבורה כי ישנן נסיבות חריגות ומיוחדות במקרה דנן המצדיקות הארכת התנאי ואנמק:

סעיף 56 לחוק העונשין קובע כי "בית המשפט שהרשיע נאשם בשל עבירה נוספת ולא הטיל עליו בשל אותה עבירה עונש מאסר רשאי, על אף האמור בסעיף 55 ובמקום לצוות על הפעלת המאסר על תנאי, לצוות, מטעמים שיירשמו, על הארכת תקופת התנאי, או חידושה, לתקופה נוספת שלא תעלה על שנתיים, אם שוכנע בית המשפט שבנסיבות העניין לא יהיה צודק להפעיל את המאסר על תנאי".

במקרה דנן, עסקינן בנאשם יליד שנת 1954, כבן 65, בעל הרשעות קודמות בגין ביצוע עבירות שרובן בוצעו לפני שנים רבות. הרשעתו האחרונה והרלבנטית היא משנת 2014 ובגינה תלוי ועומד כנגד הנאשם מאסר על תנאי בר הפעלה בן

ערה אני לעובדה כי שירות המבחן, בהעדר השתלבות בהליך טיפולי, המליץ להפעיל המאסר המותנה בדרך של עבודות שירות. עם זאת, כידוע, המלצתו של שירות המבחן היא בגדר המלצה בלבד וההכרעה מסורה בידי בית המשפט.

ודוק, דווקא מתוך דברים שעלו מתסקיר שירות המבחן ניתן ללמוד כי קיימת היום הפחתה במסוכנות שאיננה מצדיקה הפעלת המאסר על תנאי.

ראשית, עסקינן באירוע שאירע לפני שנתיים ימים ומאז לא ביצע הנאשם עבירות נוספות. שנית, המתלוננת בעצמה מוסרת כי על אף שהשניים מתגוררים יחד תחת אותה קורת גג, במשך השנה האחרונה הנאשם כלל לא יצר עמה קשר והיא איננה חוששת מפניו. שלישית, כעולה מתסקיר שירות המבחן ומדברי האיום - הרקע לעבירה הוא סכסוך גירושין הכולל אף את סוגיית חלוקת הרכוש, סוגיה שעתידה להיפתר עם מכירת ביתם המשותף.

16. מעבר לאמור, מסמכים רפואיים שהציגה באת כוח הנאשם בשלב הטיעונים לעונש מעלים כי מעבר לגילו של הנאשם, הנאשם אף סובל משלל בעיות רפואיות שגורמות להניח כי לא ימצא כשיר לרצות עונש של מאסר בדרך של עבודות שירות.

כעולה מנ/ו-2, הנאשם שוחרר אך לאחרונה מאשפוז בבית החולים. הנאשם סובל משלל מחלות רקע, וכפי שפירט בפניי קצינת המבחן הוא סובל מקשיי נשימה ואף עבר בעבר ניתוח אורתופדי בעמוד השדרה. לא זו אף זו, עם שחרורו הומלץ על מעקב רפואי צמוד והוערך כי הנאשם זקוק להתערבות סיעודית בסיסית, בין היתר בשל סיכון לנפילות.

17. כשאלה פני הדברים, אני סבורה כי הפעלת המאסר המותנה תוביל בהכרח לשליחת הנאשם לרצות עונש מאסר מאחורי סורג ובריח, ועונש שכזה לא רק שיהא לא מידתי אלא אף חורג לחומרא ממתחם העונש ההולם שנקבע.

18. מעבר לאמור, עתירת המאשימה להטיל על הנאשם מאסר שירוצה בדרך של עבודות שירות היא למעשה עתירה להטלת עונש ברף הגבוה ביותר של המתחם אליה עתרה המאשימה.

במקרה דנן, על אף עברו הפלילי והמלצת התסקיר, בשים לב לגילו של הנאשם, מצבו הרפואי, מצבו האישי וההשלכות הקשות שעשויות להיות על הנאשם במידה ויוטל עליו עונש מאסר בדרך של עבודות שירות, אינני סבורה כי יש להטיל ענישה ברף הגבוה ביותר של המתחם.

19. סוף דבר, אני גוזרת דינו של הנאשם לעונשים כדלקמן:

1. מחדשת מאסר על תנאי בן 6 חודשים שהוטל על הנאשם במסגרת ת.פ 49090-09-13, וזאת למשך שנתיים נוספות מהיום.

2. הנאשם ישלם פיצוי למתלוננת על סך 1,500 ש"ח.

הפיצוי יופקד בקופת בית המשפט תוך 90 יום מהיום והמזכירות תעבירו למתלוננת.

מצורף טופס פרטי ניזוק.

3. מפעילה התחייבות בת 6000 ש"ח עליה חתם הנאשם במסגרת תיק ת.פ. 49090-09-13.

ההתחייבות תשולם ב- 10 תשלומים שווים ורצופים, תשלום ראשון תוך 120 יום מהיום.

לא תשולם ההתחייבות, ייאסר הנאשם ל- 60 יום.

4. הנאשם יחתום על התחייבות על סך 2500 ש"ח להימנע במשך שנתיים מביצוע עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין התשל"ז - 1977.

ההתחייבות תחתם עוד היום. לא תחתם, ייאסר הנאשם ל- 7 ימים.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, י' אייר תשע"ט, 15 מאי 2019, בנוכחות הצדדים.